

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: *(nepředchází)*

- Stěžovatel:** **Tomáš Pecina**
Slezská 56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc
- Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, DS: cp7kgk3
- Účastník:** **Nejvyšší správní soud**
Moravské nám. 611/6 , 657 40 Brno
- Vedlejší účastníci:**
- 1. Wolfgang Habermann**
Lubník 59 , 563 01 Lanškroun
 - 2. Jan Šinágl**
Bratří Nejedlých 335 , 267 53 Žebrák , DS: qqufvh3
 - 3. Ministerstvo vnitra České republiky**
Nad štolou 936/3 , 170 34 Praha 7

Ústavní stížnost

proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne **11. 2. 2011**,
č. j. **Nao 10/2011-63**,
podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona
č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „**ZÚS**“)

s návrhem na

odklad vykonatelnosti

napadeného usnesení ve smyslu ustanovení § 79 odst. 2 ZÚS

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

1. Pravomocným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2011, č. j. Nao 10/2011-63 (dále jen „**napadené usnesení**“), bylo rozhodnuto o námitce podjatosti stěžovatele a 1. a 2. vedlejšího účastníka tak, že soudci Městského soudu v Praze JUDr. Hana Veberová, JUDr. Jitka Hroudová, JUDr. Jan Ryba, CSc., a JUDr. Miroslava Hrehorová nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 298/2009 .

2. Protože napadené usnesení je nezákonné, když u všech uvedených soudců existují závažné pochybnosti o jejich nepodjatosti vzhledem k jejich poměru k účastníkům řízení i k jeho předmětu, a stěžovatel nemá k dispozici žádný další opravný prostředek, jímž by proti napadenému usnesení mohl brojit, nezbývá mu nyní než podat ústavní stížnost a navrhnout Ústavnímu soudu, aby napadené usnesení zrušil, neboť jím bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu ustanovení čl. 36 *et seq.* Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“) a zprostředkovaně též do jeho práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny.

3. V souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu je rovněž na místě navrhnout, aby Ústavní soud odložil do rozhodnutí o ústavní stížnosti vykonatelnost napadeného usnesení, protože v opačném případě hrozí, že stěžovatelova právní věc bude projednávána a bude o ní rozhodnuto vyloučenými soudci Městského soudu v Praze.

Důkaz: usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2011, č. j. Nao 10/2011-63 - v příloze

II.

4. Stěžovatel akceptoval argumentaci Nejvyššího správního soudu, že námitka podjatosti není důvodná v těch částech, kde stěžovatelé a 1. a 2. vedlejší účastník pochybnost o nestranosti soudců městského soudu dovozují z jejich poměru ke 2. vedlejšímu účastníku, a stejně tak, pokud jde subjektivně o hodnocení soudců ze strany stěžovatele a 1. a 2. vedlejšího účastníka, když tato poslední námitka byla spíše jen vyjádřením morálního odsudku soudců městského soudu s ohledem na jejich někdejší vstup do Komunistické strany Československa (dále jen „**KSČ**“).

5. Nelze však pominout dva další důvody podjatosti, u nichž Nejvyšší správní soud pochybil, jestliže dospěl k závěru, že ani ty důvod pochybnosti o nepodjatosti soudců městského soudu nezakládají.

III.

6. Předně je tu zvláštní postavení stěžovatele, jenž svou osobní iniciativou způsobil, že se informace o členství soudců v KSČ staly veřejně známými. To představovalo pro dotčené soudce relativně velmi intenzivní a bezprostřední zásah do osobnostní sféry, který v žádném případě nelze srovnávat se situací, kdy se postup soudce stane předmětem stížnosti nebo stížností, jak Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení nesprávně argumentuje; judikatura Ústavního soudu zabývající se podobnými situacemi není proto aplikovatelná.

7. Nejvyšší správní soud bagatelisuje publicitu této skutečnosti, když uvádí, že „odmítá přeceňovat obecnou známost či publicitu popsané veřejné činnosti žalobců“. Už s ohledem na to, jak dlouhou dobu a v jakém rozsahu se o této problematice veřejně diskutovalo (resp. dosud diskutuje), není takové hodnocení ve vztahu ke stěžovateli přiléhavé.

IV.

8. Stejně tak neobstojí tvrzení napadeného usnesení, že „předpokladem pro výkon funkce soudce, je mimo jiné, i schopnost snášet jistou vyšší míru (byť i neoprávněné) kritiky svého profesního i osobního života a není tedy důvod se domnívat, že by právě veřejná činnost žalobců b) a c) [tj. stěžovatele a 2. vedlejšího účastníka] měla jakkoli atakovat jejich osobní integritu“. Nelze totiž zaměňovat kritiku činnosti soudce, jíž musí být každý soudce být připraven čelit a tolerovat ji, a zveřejnění *pravdivých negativních informací* skutkové povahy svědčících o nedostacích soudcova charakteru, resp. vadách jeho osobní integrity.

9. Zásah spočívající ve zveřejnění informací o komunistické minulosti soudců, jehož byl stěžovatel nepochybným iniciátorem, je natolik intenzivní, že napadeným usnesením uváděné paralely jsou nepřipadné. Stěžovatel připomíná, že soud není povolán k tomu, aby presumoval, zda konkrétní soudce bude nebo nebude schopen od svých osobních pocitů vyvolaných zásahem do své osobnostní sféry se oprostít, toliko, zda jsou dány *objektivní důvody* pochybovat o jeho nepodjatosti, a popsaný zásah už v důsledku své bezprostřednosti a intenzity takové objektivní pochybnosti nemůže nevyvolat.

V.

10. Zcela nedostatečně a vadně se napadené usnesení vypořádalo s otázkou, zda soudce-bývalý člen KSČ dokáže nestranně rozhodovat o materii, jež byla jeho dřívější politickou stranou traktována s mimořádným stupněm zájmu a způsobem, který je v naprostém rozporu s principy demokratického právního státu.

11. Nejvyšší správní soud uvádí, že argumentaci námitky podjatosti neporozuměl, a to je zřejmé i ze způsobu, jak se s ní vypořádal.

VI.

12. Stěžovatel a 1. a 2. vedlejší účastník v námitce podjatosti uvedli: „*Stejně tak je vyloučeno, aby o správní žalobě směřující proti rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení, jež si ve svých stanovách vytklo, inter alia, usilovat o zrušení poválečných dekretů presidenta Beneše, mohly nestranně rozhodovat osoby, které byly v minulosti členy politické strany, jež užívala vyvolávání nenávisti vůči bývalým občanům Československé republiky německé národnosti, kteří byli ze své vlasti vyhnáni, jako jednoho z klíčových instrumentů své ideologie a jednoho ze základních legitimačních nástrojů odůvodňujících ovládnutí československé společnosti touto zločinnou organizací.*“

13. Ústavní soud judikoval v § 39 nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10¹: „*hodnotový systém členů KSČ byl často odchylný od hodnotového systému moderního demo-*

1 na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=1-517-10>

kratického právního státu; z povahy věci mohl - a stále může - ovlivňovat (v té které míře) rozhodnutí jednotlivých soudců - členů KSČ“.

14. Jestliže nemáme citovaný závěr Ústavního soudu pokládat za pouhou verbální dekaraci nálezu, jež nemá žádnou praktickou relevanci, musíme se ptát, kde jinde by se Ústavním soudem zmiňovaná deformace hodnotového systému bývalých členů KSČ měla projevit než právě v otázce, jež patřila v ideologii KSČ mezi úhelné kameny a byla základem politiky této strany, totiž v otázce vztahu k poválečnému vyhnání sudetských Němců a konfiskace jejich majetku na základě tzv. Benešových dekretů.

15. Závěr Nejvyššího správního soudu, že soudci-bývalí členové KSČ mohou být při rozhodování o těchto otázkách pokládáni za nestranné a nepodjaté, proto nemůže obstát, naopak - aniž by bylo třeba se uchylovat k obsáhlejším historickým exkursům - je třeba dovodit, že existují objektivní pochybnosti o jejich nepodjatosti, jež odůvodňují návrh na jejich vyloučení z projednávání správní žaloby stěžovatele a 1. a 2. vedlejšího účastníka.

VII.

16. Podle ustanovení § 79 odst. 2 ZÚS Ústavní soud může na návrh stěžovatele odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí, jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem a jestliže by výkon rozhodnutí nebo uskutečnění oprávnění, přiznaného rozhodnutím třetí osobě, znamenal pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká při odložení vykonatelnosti může vzniknout jiným osobám.

17. Ústavní soud takto postupoval, *per exemplum*, v případě ústavní stížnosti vedené pod sp. zn. IV. ÚS 956/09, a usnesením ze dne 27. 4. 2009² odložil vykonatelnost rozhodnutí o přiřazení věci jinému senátu soudu I. stupně. Okolnosti judikované věci se věci rozhodované velmi blíží, když ani zde odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí není v rozporu s důležitým veřejným zájmem a naopak jeho výkon by mohl potenciálně vyústit v situaci, kdy by věc stěžovatele byla projednána jinými než zákonnými - protože vyloučenými - soudci městského soudu.

18. Tím je návrh na odložení vykonatelnosti napadeného usnesení dostatečně odůvodněn.

VIII.

19. Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 14. 2. 2011, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

20. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2011, č. j. Nao 10/2011-63, bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces a na zákonného soudce zakotvené v čl. 36 *et seq.* a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

² na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=4-956-09>

2. Toto usnesení se proto ruší.

a aby ještě před meritorním projednáním ústavní stížnosti odložil vykonatelnost napadeného usnesení ve smyslu ustanovení § 79 odst. 2 ZÚS.

V Praze dne 14. února 2011

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc
2. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2011, č. j. Nao 10/2011-63